

Nummer 11	1. Juni 1908.	57. Aargang

Guds Regering.

Af Præsident John Taylor.

(Fortsat fra Side 150.)

---

11. Kapitel.

Guds Riges Oprettelse paa Jorden.

Paa hvilken Maade vil Guds Rige blive oprettet paa Jorden? Vi have allerede klarlig vist, at intet af de Midler, som nu bruges blandt Menneskene, svarer til Hensigten, og at al menneskelig Visdom maa og vil slaa fejl i Udførelsen af denne Gerning; at politisk og religiøs Herredømme i dets nuværende Form ikke kan udføre det; at Filosofi er ligesaa afmægtig, og at da alle disse ere mislykkedes i enhver Tidsalder, maa de som en naturlig Selvfølge vedblivende slaa fejl. Vi have givet en Skildring af den faldne, sunkne, fordærvede og ruinerede Verden, og vi have vist, at intet uden en Gud kan oprejse den igen.

Spørgsmaalet er, hvilken Fremgangsmaade Gud vil benytte for at udføre dette, og da det er en Sag, der udfordrer mere end menneskelig Fornuft, og da vi ere aldeles afhængige af Aabenbaring, enten gammel, nyere eller tilkommende, saa er det alene den, vi kunne ty hen til. Vi ville derfor undersøge, hvad den hellige Skrift siger om den Genstand. Det kaldes Guds Rige eller Himmeriges Rige; hvis det altsaa er Himmeriges Rige, maa det saa sine Love, sin Organisation og sin Regering fra Himmelen; thi hvis de vare jordiske, vilde de blive ligesom den paa Jorden. Himmeriges Rige maa altsaa være Himmelens

Regering og Love paa Jorden. Dersom Himmelens Regering og Love ere kendte og overholdte paa Jorden, maa de være blevne meddelte eller aabenbarede fra Himmelen til Jorden. Det er klart og indlysende, at dersom vi skulle have noget Himmeriges Rige, maa det blive Guds Herredømme, uden hvilket det ikke kan blive hans Regering. At et saadant Rige vil blive oprejst fremgaar tydeligt af følgende: „Men i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud oprejse et Rige, som ikke skal fordærves evindelig, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk". (Dan. 2, 44.) Og atter: „Jeg saa i Synerne om Natten, og se, der kom en i Himmelens Skyer, som Menneskens Søn, og kom ind til den gamle af Dage, og de førte ham for ham. Og han gav ham Magt og Ære og Rige, at alle Folk, Stammer og Tungemaal skulde ære ham; hans Herredømme er et evigt Herredømme, som ikke forgaar, og hans Rige er et Rige, som ikke skal fordærves. Og den Højestes Hellige skulle antage Riget og besidde det evindelig, ja, indtil Evighedernes Evighed". (Dan. 7. 13. 14. 18.).

Af ovenstaaende lære vi to Ting; først, at Gud vil oprette et Rige, som skal have almindeligt Herredømme, og at det ikke skal blive overgivet til noget andet Folk; for det andet, at Guds Hellige skulle tage dette Rige i Besiddelse. Engelen, som bebudede Jesu Fødsel for Maria, sagde: „Han skal blive stor og kaldes den Højestes Søn, og Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders Trone. Og han skal være Konge over Jacobs Hus evindelig, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige." (Luc. 1, 32, 33.).

Det vil maaske ikke være upassende her at anføre en Mening, som er meget almindelig over hele Kristenheden, at Kristi Rige var et aandeligt Rige, at det blev oprettet paa den Tid, Frelseren var paa Jorden, og at Kristenheden, som den nu er, er dette Rige. Efter hvad jeg allerede har sagt om et virkeligt Rige og en virkelig Regering, skulde man synes, at dette er overflødigt; men da denne Mening som sagt er almindelig i hele den kristne Verden, maa mine Læsere undskylde, om jeg i dette Tilfælde gør en lille Afvigelse. Flere Skribenter i den katholske Kirke saavelsom de ærværdige Herrer David Simpson, Magister i de frie Kunster, Biskop Burnett, John Wesley og mange andre blandt Protestanterne have forsvaret ovenanførte Mening. Indholdet af deres Begreber er, at Daniel ved Billedet af Guld, Sølv, Kobber, Jern og Ler i hans 2. Kapitel, og ved de fire Dyr i det 7. Kapitel fremstillede et aandeligt Rige; at dette Rige blev oprettet i Frelserens og hans Disciples Dage; at Kristenheden, som den nu eksisterer, er dette Rige, og at det vil blive almindeligt herskende over hele Jorden. De foregive, at de fire store Riger: Det babyloniske, det persiske, det græske og det romerske ere repræsenterede ved Billedets Hoved, Bryst, Bug og Ben, samt ved de fire Dyr i 7. Kapitel, og at Riget skulde oprejses under

det fjerde Riges Herredømme, som de rigtigt angive var det romerske. De angive endvidere, at Englens Ord og Profeti til Maria, som vi ovenfor have anført, ogsaa blev opfyldt ved Messiæ første Komme, ved hans Prædiken, ved hans Evangelium og Organisation af hans Kirke o. s. v. Mange andre Skriftsteder anvendes i samme Betydning, hvilke det er overflødigt at anføre ved Behandlingen af dette Emne. Jeg har nemlig ovenfor henvist til nogle af de vigtigste. Med al Ærbødighed for de Herrer, der have skrevet om denne Genstand, maa jeg tillade mig at afvige fra deres Meninger og sige, at deres Forsøg paa at understøtte en meget yndet Læresætning er aldeles mislykket, og for mig synes det, at intet kan være fjernere fra den rette Forstaaelse af disse Skriftsteder end den anførte Fortolkning. Hvad deres Fremstilling af de fire store Monarkier angaar, anser jeg den for fuldkommen rigtig; men at paastaa, at Riget skulde oprejses under det fjerde Monarki eller under det fjerde Dyrs Herredømme, er at drive Tingene for vidt. Teksten lyder: „Men i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud oprejse et Rige“. Spørgsmaalet er: Hvilke Konger? Man svarer mig: i en af de fires Regeringstid, og eftersom Jesus kom, da det romerske Rige svang sit Scepter, er det øjensynligt det, der henføres til.

Men lad mig atter gøre et Spørgsmaal: Under hvilke Kongers Regering skulde det Rige oprettes? — I den fjerdes Regeringstid? — Visselig ikke. Lad Daniel selv tale. Efter at have beskrevet det fjerde Rige, som var det romerske, der lignes ved Jern, og som paa Billedet repræsenteres ved Benene, henviser han til andre Riger og Herredømmer, som lignedes ved Jernet og Leret. Der var ogsaa Fødder og Tæer, saavel som et Legeme hvilke repræsenterede Riger eller Konger. Dette er tydeligt forklaret i 7. Kapitel, hvor Daniel, efter at have beskrevet de fire Konger, taler om ti Horn, der svare til de ti Tæer i Billedet. Disse ti Horn ere ti Konger. Det var altsaa i disse Kongers Dage, eller naar disse Riger vare i Tilværelsen, at Himmelens Gud skulde oprette et Rige og ikke under det fjerde Riges Vælde, hvortil Lignelsen ingenlunde kunde passe i noget Tilfælde. Det kunde ikke passe paa Frelserens første Komme af følgende Grunde: For det første: Stenen, som afhuggedes af Bjerget uden Hænder, skulde slaa Billedet paa Tæerne; men ifølge den Fortolkning, som de forannævnte Teologer give, vare Tæerne endnu ikke blevne til, thi de angive, at bemeldte Rige blev oprettet under det fjerde Monarki, som var det romerske, og som lignes ved Billedets Ben. Da nu de Magter, som skulde udgøre Billedets Fødder og Tæer, endnu ikke vare til, hvorledes kunde da den lille Sten slaa det, som ikke eksisterede? Man maa nemlig erindre, at efterat Billedet var fuldt færdigt, blev Stenen, som slog det, afhugget af Bjerget uden Hænder.

For det andet: Naar dette Rige er oprettet, siges der, at „det skal

ikke overlades til noget andet Folk"; men i Daniels 7. Kapitel underrettes vi om, at efter det fjerde Monarki — hvilket, ifølge den nævnte Fortolkning, var den Tid, da Guds Rige skulde oprettes — skulde et vist Horn eller en Konge „føre Krig mod de Hellige og overvinde dem," og at „han skulde tage sig for at omskifte Tider og Love, og at de skulde gives i hans Haand." Intet kan være tydeligere end dette; thi den Magt skulde, efter Messiæ første Komme, ikke alene tage sig for at omskifte Tider og Love, men „de" skulde virkelig „gives i hans Haand", hvilket ikke vil være Tilfælde, naar ovenomtalte Rige er oprettet.

(Fortsættes.)

Hvorfor Mormonismen vokser.

Følgende fandtes i Newark, N. J. Morning Star for 20. Januar dette Aar:

Fru Ida Smoot Dusenberry, en Søster til Forenede Staters Senator Reed Smott fra Utah, talte i et Møde af Sidste-Dages Hellige sidste Aften. Hun dvælede især ved det store Arbejde, som udføres af Kirkens Kvindelige Hjælpeforeninger, for hvilke hun er Vicepræsident, og ved disse Foreningers Godgørenhed mod Kvinder af alle Sekter og Trosbekendelser.

Blandt andet sagde hun: Mormonfolket er bleven bitterlig kritiseret af Mennesker, som ikke kende dem. Vi ere et Folk, som søge Sandhed, og naar vi finde den, erkende og annamme vi den; som en af vore Kritikere sagde i et Møde, jeg nylig overværede: „Mormonkirken vokser og trives, fordi dens Tilhængere arbejde i Samdrægtighed". Det samme siger jeg. Vi vide, at vi have fundet Sandheden; vi have lidt, ja, meget mere, end nogen Tunge kan fortælle eller Pen beskrive, og vi have kæmpet imod Bigotteri og Uvidenhed; men igennem vore Kampe og Lidelser ere vi blevne stærkere, voksede i det Gode og tiltagne i Tro. Kvindernes Hjælpeforeninger i Mormonkirken ere byggede paa frisindede og brede Planer, og derfor føles saa meget mere deres Virksomhed i Godgørenhedens Tjeneste ikke som et Middel til at samle Tilhængere af taknemmelig Individer, der modtage Hjælpen. Nej, vi bede ikke om noget andet, end at enhver vil søge efter Sandheden.

Fruen fortsatte ved i en blød og indtagende Tone at tale om sin afdøde Moder, hvis sidste Ord vare: „Jeg haaber og beder, min Datter, at du maa have et saadant Vidnesbyrd og Overbevisning gennem Livet, som jeg har haft." Hun talte ogsaa om, hvordan hendes Moders Haab og Bønner vare blevne opfyldte, hvordan hun selv i sin Ufuldkommenhed havde ydet sin Bistand til at gøre disse Hjælpeforeninger til den stærke og indflydelsesrige Organisation, de ere idag; de tælle nu 30,000

Medlemmer med Filialer over hele Verden. Idet hun for en Stund dvælede ved de mange Kampe, Kirken havde gennemgaaet, fortalte hun om, hvordan hun en Dag fik foræret en Silkeorm i sin Cocon. Denne iagttog hun daglig, indtil den som en pragtfuld Sommerfugl sprængte sit Fængsel; men hun saa ogsaa, hvordan den anstrengte sig til det yderste for at frigøre sig fra en eneste fin Traad, der endnu bandt den til dens Hus. Da den syntes ude af Stand til at bryde den over, hjalp hun den paa fri Fod; hun saa imidlertid snart, at den ikke havde vundet noget derved, men at den tvertimod havde tabt i Styrke, saaledes at den snart efter var udygtig til at flytte sig, og inden længe laa den død. Den døde, sagde hun, fordi den ikke fik Lejlighed til at kæmpe for sin Tilværelse, hvorved den vilde have vundet Styrke.

Dette lærte mig en Lektie, nemlig at vor Kirke er lig en smuk Sommerfugl, der har sprængt igennem et stærkt Væv af gammeldags Traditioner, men som endnu anstrenger alle sine Evner for at frigøre sig fra Modstandens og Oppositionens stærke Baand, derved vokser den sig imidlertid mere stærk og udholdende med hver Dag.

Den store Forsamling lyttede med spændt Opmærksomhed til Fruens Foredrag.

Endeløst Liv.

Victor Hugo, en af Frankrigs mest berømte Forfattere, skrev kort Tid før sin Død i 1885 følgende smukke Vidnesbyrd angaaende Troen paa et Liv efter dette: Jeg løftes op — op mod Himmelen; Solens Skin varmer mit Hoved, medens Jorden gavmild giver mig sin Saft, og i Himmelens Lys ser jeg Genskinnet af ukendte Verdener.

Nogle sige, at Sjælen intet er uden Resultater af Legemets Kraft; hvorfor er da min Sjæl, mit Sind mere rask og klartseende nu, da min Legemskraft begynder at svinde? Vinter har jeg paa min Isse, medens Evighedens Skærsommer bor i mit Hjærte og tildufter mig Syrenens milde Aandedræt og Violens og Rosens bedaarende Vellugt, som om jeg kun var 20 Aar gammel. Desto nærmere jeg kommer Enden — min jordiske Opløsning — desto tydeligere kan jeg høre de udødelige Verdeners søde Symfonier, der indbyde mig til at komme. Det er underfuldt, og dog er det simpelt; det er en dejlig Fabel, og dog er det en sand Historie. I et halvt Aarhundrede har jeg fremsat mine Tanker og Begreber i Vers, Historie, Filosofi, Drama, Romaner, Traditioner, Satire, Ode og Sang, men jeg føler, at jeg ikke har sagt en Tusindedel af det, der endnu er i mig. Naar jeg stiger ned i min Grav, kan jeg med Sandhed sige, at mit Dagværk er endt; men mit Liv er ikke tilende: Min nye Dag tager sin Begyndelse den næste Morgen. Graven er ikke en uigennemtrængelig Løngang; den er en Alfarvej, der leder fra

Livsaftenens Tusmørke ind til det nye Livs Daggry, og der vil jeg fortsætte min rastløse Søgen og i de himmelske Arkiver finde Løsning paa de mange mystiske Gaader, som jeg har mødt paa Vandringen igennem dette Liv. Herlige Tanke om endeløst Liv!

Værdifulde Papyrusruller.

For Bibeltroende er det altid interessant at høre om de vigtige Opdagelser, der gøres Tid efter anden, og som alle bidrage til at bekræfte Bibelens Ægthed i det Hele. The Family Herald Weekly Star bringer saaledes Underretning om, at den tyske Videnskabsekspedition, under Ledelse af Herr Rubensohn, har gjort et meget værdifuldt Fund paa Øen Elephantine i Nilen, Ægypten. Det bestaar i Papyrusruller i det aramiske Sprog, der, efter at være oversatte af Professor Sachau i Berlin, vise sig at være Dokumenter fra Kong Darius' syttende Regeringsaar; det er et Bønskrift eller en Ansøgning fra Øens jødiske Undersaatter om at maatte faa Tilladelse til at genopbygge et Tempel til Jehovah, eftersom det tidligere Tempel var blevet ødelagt ved indtrængende Fjender og ægyptiske Vandaler. Bygningen havde været et Pragtværk og var opført af deres Forfædre med uhyre Bekostning. Den var bygget af kolossale Granitblokke, havde syv monumentale Porte og solide Kolonader omkring Bygningen, og dens Tag var forarbejdet af kosteligt Cedertræ. Deres Ansøgning blev sendt til Bahohi, den persiske Guvernør over Samaria, ved Præsterne fra Elephant-Templet, og Ansøgningen „fandt Naade for hans Øjne" og blev bevilget. Hvad der endmere forøger Fundets Værdi er, at Navne som Johanan, Højpræst i Jerusalem, og Sanballat, Guvernør over Samaria, findes deri, og da der om disse historiske Karakterer gives hidtil manglende oplysende Data, findes disse Dokumenter at være originale og aldeles paalidelige og kunne saaledes føjes til Profeten Nehemias Bog i det gamle Testamente.

Disse Opdagelser blive saa værdifulde derved, at de stadfæste Bibelens Historie, og endmere derved, at Johonan og Sanballat og Guvernør Bahohi findes i Flavius Josephus' Historie i det græske Sprog af Bagoas. Professor Ganneau, som giver foranførte Beskrivelse, føler sig meget smigret ved dette Fund, da han hele Tiden har paastaaet, at Jehovas Tempel var bygget paa Øen Elephantine; men om denne Paastand har han været omtrent ene, da de fleste andre Arkæologer mente at kunne bevise, at dets Beliggenhed var Syene, paa den modsatte Bred af Nilfloden. Elephantøen ligger nedenfor Faldene i Nilen og lige overfor Byen Assuan. Paa den laa i gamle Dage Byen Elephantine, der i Oldtiden var berømt som Stapelplads for den ætiopiske Handel.

Den sande Lighed.

Nu har jeg vandret hele Verdens Kreds,
Men det, jeg søgte, har jeg ikke fundet; —
Den sande Lighed saa jeg intetsteds,
Og Frihed var fra Jorden rent forsvundet. —
Jeg overalt i Slaveriets Jern
Fandt Tusinder af Skabninger at trælle;
Der vare helt afhængige af dem,
Som hersked' over dem i deres Vælde. —
Jeg saa de mange slide Dag og Nat,
Mens kun en Enkelt høsted' hele Lønnen;
Hensvælged' i det prægtige Palads,
Som de opbygged' under Suk og Stønnen. —
Og jeg gik ud i Herrens fri Natur;
Dér, tænkte jeg, man Frihed, Lighed finder;
Men ogsaa dér jeg saa de Svages Ret
I Støvet traadt af deres Overvinder. —
Dér saa jeg Arbejdsmyren uden Ro
I Trældom slide for sin stærke Fjende,
Og Arbejdsbien hele Dagen lang
At samle Honning til sin Herskerinde.
Og jeg saa Træet med sin dybe Rod
Og med de store omfangsrige Arme
Berøve Alt omkring, hvert Straa, hver Blomst,
Ej Næring blot, men Solens Lys og Varme. —
Og jeg saa Dyret nære sig af Rov,
Jeg Lammet saa for Ørnens Klo at bløde;
Det svage Dyr kun havde Fred, indtil
Det stærke kunde bruge det til Føde. —
Saa gik tilsidst jeg ind i Dødens Lund;
I Tanken steg jeg ned dybt under Jorden
Til dem som hviled' dér i stille Blund;
Dér var den stærke lig den svage vorden.
Den sande Frihed havde dér sit Hjem,
Dér fandtes ingen Hersker, ingen Trælle,
Thi Kærlighedens underfulde Strøm
Fra Himlens Kilder der saas frem at vælde;
Ja, Graven skænker Frihed, glem ej det,
Du, som maa trælle her paa Jordens Rige; —
Og du, som træder Næsten under Fod,
Husk, at i Graven bliver han din Lige.

(Udvalgt.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 · Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Mandag den 1. Juni 1908.

Patriotisme og Loyalitet.

300 Kadetter fra Staten Utahs Højskole i Salt Lake City forlode den 3. Maj nævnte Stad for at møde frem i San Francisco og overvære Ankomsten af den amerikanske Orlogsflaade, der har tilbagelagt den lange Vej fra Hampton Roads og Syd gennem Magellanstrædet ind i det Stille Hav og videre, til den naaede San Francisco — en Rejse, der medtog fire Maaneder og 20 Dage. Dette er den største Flaade, der nogensinde har været under Kommando af een Mand i Amerika, og bestod af 16 svære Panserskibe af forskellig Type foruden Kul- og andre Transportskibe; Totalbesætningen udgjorde over 15,000 Mand.

Flaadens Ankomst var imødeset med uhyre Interesse over hele Unionen, og Forberedelser og Arrangementer vare saa storslaaede, at det er vanskeligt at beskrive dem; det anslaas, at mindst en Million Mennesker mødte frem for at deltage i Triumftoget, og mange Hundrede kom fra Utah.

Flaadens Admiral var Robley D. Evans; naar Utah nærer særlig Interesse for ham, saa er det, fordi han var sendt til Annapolis Søkrigsskole ved Kongresmand, Kaptajn Hooper, der repræsenterede Utah Territorium i Aarene 1860 til 1870. Den unge Mands Udnævnelse som Kadet har altid været en Ære for Utah, da han ved Flid og Dygtighed, forenet med personligt Mod, har tjent sit Land med Hæder, og han er stadig avanceret, indtil Admiralsvimplen vajede fra hans Skib. Og da hans aktive Tjenestetid endte med Flaadens Ankomst til San Francisco, besluttede patriotiske Borgere i Utah at deltage i det enestaaende maritime Optog. En Sum af omtrent 14,000 Dollars til Udgifternes Dækning bragtes tilveje ved Venner af Foretagendet, og den meget heldige Tanke, at sende som Repræsentanter for vort elskede Bjerghjem 300 unge Mænd af Landets Stolthed og Glæde, blev virkeliggjort. Paa et specielt Tog førtes de til deres Lejrplads i Kaliforniens gyldne Hovedstad, hvor de fire Kompagnier med deres respektive Befalingsmænd indrettede sig efter militære Mønstre. De havde deres eget vel indøvede Musikkorps med 44 Instrumenter, og da de indtog deres Plads i Paraden, der paa Admiralens udtrykkelige Befaling var bestemt at skulle være nærmest efter hans Vogn som Æresvagt, viste de „fredelige Krigere" sig til deres Fordel, og det i den Grad, at de ved deres

nette Uniformer og fuldkommen taktfaste Marsch og korrekte Kolonner vakte uhyre Opsigt og Forbavselse, blandet med Beundring; fra alle Sider hørtes: „Kan noget godt komme fra Nazareth"! — Kan noget saadant fostres og trives i Utah? Ere ikke „Mormonerne" et uvidende, overtroisk og derfor lovstridigt og upatriotisk Folk?" Nu vel, dersom Træet skal kendes paa Frugterne, saa lad den skeptiske Verden selv besvare Spørgsmaalet. Men dette blev ikke alt; thi under hele Affæren blev der vist vore unge Sønner speciel Opmærksomhed, de bleve behandlede med udsøgt Velvilje. Saaledes fik de af Admiralen Indbydelse til at eskortere ham fra Hotellet, hvor han opholdt sig, og til Paraden; men det blev dem meddelt, at den skulde være Kl. 8, og denne Meddelelse var korrekt. 5 Minutter før Tiden vare vore Kadetter opstillede i komplet Orden; den øverste Borgmester var der ogsaa, men Arrangementskomiteen havde endnu ikke indfundet sig. Præcis et Minut før 8 viste den gamle Kriger sig paa Hotellets Trin og hilste Kadetterne; uden videre Ceremonier tog han Plads i Vognen, og med Borgmesteren ved sin Side førte han til Stedet, hvor Paraden skulde gaa for sig. Dette var en Lektie i Punktlighed, som ikke let slettes ud af Erindringen hos de Unge.

De gave ogsaa en Opvisning i Vaabenøvelse og Eksercits i Nærværelse af mange Tusind Mennesker, blandt hvilke fandtes Officerer af Rang i den regulære Armee, og de roste alle Kompagnierne for deres udmærkede Arbejde. Kadetterne fik ogsaa speciel Invitation fra Admiralen til at komme ombord paa hans Skib „Connecticut", medens hans Flag blev strøget og dermed hans Kommando endt. Derefter bleve de af underordnede Officerer viste omkring i det uhyre Panserskib fra „Kælder til Loft", en Ære, som ikke vistes nogen anden udenfor Flaadens Besætning. Efter at Festlighederne vare til Ende, begav Admiralen sig til Washington for at indgive sin Rapport, men standsede en kort Tid i Ogden, Utah, og blev der mødt af en stor Delegation fra Salt Lake City og andre Steder. Blandt disse vare Præsident Joseph F. Smith og Anthon H. Lund af Kirkens første Præsidentskab samt F. M. Lyman, Præsident for de Tolvs Quorum. Tillige vare Statens højeste Embedsmænd mødt, baade civile og militære, samt Officerer fra Fort Douglas, ved Salt Lake City. Admiralen var ledsaget af sin Hustru og sin Datter samt en Søn og en Flag-Løjtnant. Han rystede hjærtelig enhvers Haand og udtrykte sin Tilfredshed ved at møde gamle Venner i den Stat, som havde aabnet ham Adgang til den nationale Hæder, der var bleven ham bevist i de sidste Dage, og med mange og varme gensidige Ønsker om Lykke og en lys og velsignet Alderdom fortsatte Admiralen Rejsen østpaa, medens Delegationen fra Zions Hovedstad tog tilbage dertil med Toget.

Disse Tildragelser burde være en Lære for dem, der se ned paa os

som et Folk, der er uværdigt til hæderlig Omtale; Mennesker som fremsætte dette, ere enten uvidende om Kendsgerningerne eller fyldte med Bagtalelsens Galde, hvis eneste Tilfredsstillelse er at kalde sort hvidt og godt ondt. Som et Folk have vi gennemgaaet en omfattende Krig med baade Mennesker og Elementer, med Hunger og Savn, med Tab af Liv og Ejendele; men mod vort Land med sit stjernebesaaede Banner og mod den hele Verden have vi altid vist og skulle ved Herrens Bistand vedblivende vise ægte Patriotisme og højmodig Loyalitet.

Søndagsskole Statistik.

Den i Salt Lake City nylig afholdte Søndagsskole-Konference var en storslaaet Begivenhed, der fortjener de Helliges saavelsom deres Venners Opmærksomhed, fordi det viser Evangeliets Livskraft overalt, hvor dets Forskrifter adlydes og dets Privilegier udnyttes. Af Kirkens 56 Stave vare 53 repræsenterede, og af de forskellige Missioner udenfor vare 5 repræsenterede. Det store Tabernakel, hvori Konferencemøderne holdtes, var fyldt til Trængsel — et glædeligt Bevis paa Folkets sande Interesse for Skolens Gerning.

Præsident Joseph F. Smith er General-Superintendent over Kirkens Søndagsskoler i hele Verden, han ledede Forhandlingerne og gav mange gode Raad og Lærdomme vedrørende Skolernes almene Velfærd. Han lagde især stor Vægt paa Vigtigheden af at nyde Nadverens Sakramente med sand Ærbødighed og med rene Hjærter, ikke alene for at mindes Frelserens Lidelse og Død for Verdens Synder, men ogsaa for at ihukomme, at det for enhver af os har frembragt Genløsning og Frigørelse fra Syndens Magt og Indflydelse — ikke fra den legemlige Død, thi den er ikke af stor Betydning, men fra den aandelige og evige. Frelserens Forsoningsværk har bevirket, at alle, baade onde og gode, skulle oprejses fra den legemlige eller timelige Død; men kun de, som adlyde Guds Love og ære ham i Liv og Vandel, ville nyde Glæde og evigt Liv. Han advarede med Alvor mod at deltage af Nadveren uværdig, da det havde bragt og fremdeles vilde bringe farlige Følger for baade Legeme og Aand, som Apostelen sagde i 1. Cor. 11. Kap. 30. Vers: „Derfor ere mange skrøbelige og svage iblandt eder, og endel ere hensovede".

Vore Sakramentsmøder blive i Almindelighed afholdte paa Fastedagen, som burde iagttages, saa at vi ikke forglemme at yde vort Fasteoffer til Hjælp for de Fattige i vor Midte; dette er Pligter, som paahvile enhver, der er døbt og hører Kirken til. Vi kunne ikke spøge med hellige Ting; at tale let om eller tankeløst at omgaas det, der i Guds

Øjne er helligt, er farligt, hvorfor enhver, der vil bevare Guds Aands Frugter i sit Hjærte, maa nærme sig alle Evangeliets Privilegier med den dybeste Ærbødighed.

General-Sekretær Pyper oplæste derefter den statistiske Rapport, af hvilke nogle Totalsummer viste følgende: Der er i Kirken 1,105 Skoler, hvilket er en Forøgelse af 42 i Aarets Løb; der er 119,156 Børn i Alderen 4 til 20 Aar; 49,923 Skolemøder ere afholdte, hvilket er 1,657 flere end sidste Aar; der findes 17,883 Funktionærer og Lærere. Af Rapporten fremgik det ogsaa, at blandt Eleverne er der 5,227 flere Piger end Drenge. Af Funktionærer og Lærere efterleve 84 Procent „Visdomsordet" og af Elever 83 Procent. Det samlede Antal Bøger i Skolerne er 29,423; mellem disse er der Bøger af literær Værdi foruden de Bøger og Blade, som bruges i Skolerne.

Iblandt de Ting af almen Interesse, som forhandledes i Konferencen, var Valget af sund op passende Læsning for Ungdommen, og en Serie af Bøger blev nævnt og anbefalet af forskelligartet Beskaffenhed saavel i Prosa som Poesi, hvilket alt har til Hensigt at underholde og belære uden at efterlade de fordærvelige Følger, som sensationel og ussel Læsning saa ofte medfører. Musik og Sang i Skolerne blev der ogsaa lagt megen Vægt paa; storslaaede Resultater have allerede vist sig, og Opmuntring gaves til at fortsætte, da disse Himmelens herlige Gaver bidrage saa betydeligt saavel til Orden som til sand Nydelse i Søndagsskolens store Mission.

Forflyttelse. Ældste Peter Borup fra Bergen til Aalborg.

Beskikkelse. Ældste James M. Keller er beskikket til at præsidere over Bergens Konference efter Peter Borup, forflyttet til Aalborg.

Ankomst og Beskikkelser. Følgende Ældster fra Utah ankom til København 13. Maj og beskikkes til at arbejde i efternævnte Konferencer:

Carl Kjær fra Salt Lake City, Wilford H. Wilde fra Brigham City, James C. Christensen fra Chester og Erastus Johnson fra Richmond til Bergens Konference.

Jens C. Hansen fra Axtel til Aalborgs Konference.

Marius Simonsen fra Gunnison til Københavns Konference.

Aurelius Thoresen fra Logan og Ole Gulbrandsen fra Salt Lake City til Kristiania Konference.

David Christiansen fra Hyrum, Søren Andersen fra Centerfield og Hans C. Johnson fra Logan, til Trondhjems Konference.

Christen H. Johnson fra Logan til Aarhus Konference.

Vi ønske alle disse Brødre hjærtelig Velkommen og nedbede Guds Velsignelse over deres Virksomhed i Missionens Tjeneste.

Tal altid Sandhed.

Jonathan Niles var født i Connecticut, i de Forenede Stater, og tjente i Revolutionskrigen under General La Fayette som Trompeter; hans Instrument i Brigademusikken var en Fløjte, der var en Gave fra hans Broder, som var Krøbling og selv en Kunstner som Fløjtenist.

En Aften, medens Armeen var lejret ved Tappan nær Hudsonfloden, sneg han sig fra sit Telt og ned til Flodbredden, satte sig paa en Sten og følte sig i Tankerne draget hen til sit kære Hjem og de Elskede der. En gammel, kær Melodi dukkede frem for hans Erindring, medens hans Haand, ham selv ubevidst, trak Fløjten frem fra hans Barm, hvor den var skjult; han trykkede den til sine Læber, og ud over den stille Aftenluft svømmede en af Mozarts dejlige Toner — hans døde Moders Yndlings-Melodi. Han var for en Stund uvidende om, hvad han gjorde. Han var i vaagen Drøm ført tilbage til sin Moder, sad ved hendes Fødder og glædede hende med Melodien; Fortryllelsen hævedes først, da han følte et stærkt Slag over Ryggen, hvilket bragte ham tilbage til Virkeligheden. „Mand, hvad gør du? Generalen kan være vaagen, og dersom han hører dig — jeg siger ikke mer."

Det var Skildvagten, der sidenefter tilstod, at han selv havde lyttet til de bedaarende Toner og, henreven af dem, forglemte, at det var hans Pligt at standse dem; thi Generalen havde givet streng Befaling om, at ingen Støj maatte finde Sted uden efter hans Befaling, eftersom de engelske Tropper laa i Nærheden og søgte at udfinde Amerikanernes Stilling.

Den følgende Morgen kom en Ordonans til Jonathans Telt og lod ham vide, at Generalen ønskede at se ham i sit Kvarter. Stakkels Jonathan blev dødbleg og rystede af Skræk. Han kendte La Fayette og vidste, at han var en streng Militær, som vilde straffe haardt selv den ringeste Forseelse i disse farefulde Tider. Da han rejste sig for at gaa, kom Skildvagten fra Aftenen før og hviskede i hans Øre: „Dersom det er om Musikken, Generalen vil tale med dig, Jonathan, saa vær ikke bange; thi ikke en Sjæl foruden du og jeg ved noget derom; jeg er villig til at sværge derpaa! Sig kun, at det ikke var dig, og bliv ved at nægte, saa vil du gaa fri fra det hele."

Jonathan vendte sig om til sin Frister og sagde: „Hvad! Skulde jeg, min Moders Søn, fortælle en saadan Usandhed? Nej, nej — det vilde blive den sværeste Byrde, jeg nogensinde har baaret, og som jeg nogensinde har til Hensigt at bære, hvis jeg skal beholde min Forstand!"

Saa gik han til Hovedkvarteret og fandt Generalen gaa frem og tilbage paa Gulvet, som om han var opbragt og følte sig ilde til Mode. Idet han blev den indtrædende vaer, vendte han sig mod ham og spurgte:

„Kammerat, hvem er du?"

„Jonathan Niles, General!"

„Jeg hørte Musik nede ved Floden sidste Aften, var du Musikanten?

„Ja, General," svarede den sandhedskærlige Mand; „men jeg var mig ikke selv bevidst, hvad jeg gjorde. Det var aldeles ikke min Mening at være ulydig mod Deres Ordre; men jeg faldt i Tanker og drømte om mit kære Hjem og min højtelskede Moder, og" — — — Den noble General, La Fayette, standsede pludselig ved Lyden af Ordet „Moder", løftede sine Øjne, og Alvoren veg fra hans Ansigt, medens hans Pande opklaredes af Tilfredshed og Ro, sagde han: „Drømte om din Moder! Og jeg tænkte netop ogsaa paa min. Det var en Melodi af Mozart, og den var min kære Moders Yndlingsnummer. Hvis du nu vil hente din Føjte og spille den samme for mig, saa vil det gøre mig saa godt, og jeg vil føle mig saa lykkelig derved."

Paa denne Maade blev denne ringe, unge Mand et Middel til at bringe Trøst og Glæde til den store og noble La Fayette, og istedet for at blive straffet, som han forventede, gik han ikke alene fri, men han blev endog æret. Saaledes nød han indvortes Tilfredshed og Fred som rig Belønning for at have Mod nok til at tale Sandhed. Lad os derfor af denne smukke Tildragelse lære, at vi aldrig bør tillade en Usandhed at besmitte vore Læber, og lad os erindre, at Løgnere ere moralske Kujoner, der aldrig ville vinde Tillid hos Medmennesker eller Guds Velbehag, og at iblandt dem, som forblive udenfor det Nye Jerusalems Mure, ere de, som ikke tale Sandhed. Juvenile Instructor.

En ærlig Knejpevært.

En Brændevinshandler i Byen Tombstone (Gravstøtten) i Arizona, de Forenede Stater, bekendtgør sin Forretning i følgende Reklame trykt paa Kort, der i stor Mængde spredes omkring i de vestlige Stater. Den lyder saaledes: Venner og Naboer. Jeg aflægger herved min hjærtelige Tak for eders gode Søgning i den forløbne Tid, og da jeg nu har modtaget en Forsyning af fine Vine og ægte Spirituosa, saa tillader jeg mig herved at gøre eder alle bekendt med, at jeg fortsætter med at lave Drankere, Fattige og Tiggere til Forsørgelse for den ædruelige, arbejdssomme og respektable Del af Kommunen. Mine Vine og Likører vil producere Opløb, Røveri og Blodsudgydelse; de vil formindske eders Fornødenheder, forøge eders Udgifter og forkorte eders Levedage. Jeg kan højlig anbefale dem som sikre Midler til at mangfoldiggøre Ulykker og uhelbredelige Sygdomme. De ere særdeles vel skikkede til at berøve nogle Mennesker Forstanden, andre deres Karakter og sikrer enhver, der vil benytte dem, en stedsevarende Ufred; de vil skabe Djævle af Fædre, Enker af Hustruer, og gøre Børn faderløse medens Fattigdom og Nød vil fordeles ligelig paa alle. Jeg vil undervise eders Sønner i Vantro

og Gudsfornægtelse, i Udsvævelse og Uvidenhed og dermed beslægtede Laster. Jeg vil bestikke og fordærve Religionens Tjenere, hindre Evangeliets Udbredelse, besmitte Kirken og foraarsage saa megen timelig og aandelig Død, som jeg kan. Paa denne Maade vil jeg gøre mit bedste for at betjene „Offentligheden". Det maa maaske blive paa Bekostning af min udødelige Sjæl; men jeg har Familie at forsørge — Forretningen er indbringende — og mine Kunder opmuntrer mig deri.

Jeg har betalt for min Bevilling, og Trafiken er lovlig, og dersom jeg ikke sælger disse Ting, saa ved jeg at mange andre vil. Jeg ved Bibelen siger: „Du skal ikke slaa ihjel", og „Drankere skal ikke arve Guds Rige", og jeg forventer ikke, at en, som skaber Drukkenbolte af Mennesker, vil fare bedre; men jeg ønsker et let Levebrød, og jeg har nu besluttet at samle Syndens Frugter og fedes paa min Slægts Ruin. Jeg lover derfor, at fortsætte min Forretning med al Energi og gøre mit bedste for at reducere Nationens Velstand og svække Statens Sikkerhed ved en florerende Forøgelse af Uvidenhed og Letsind, og sætte en Stopper for moralsk Renhed og intelektual Trivsel. Er der nogen, der betvivler min Dygtighed disse Ting vedrørende, da vil jeg henføre saadanne til Pantelaanerkontorer, Fattighuse og Politiretten, Hospitalet, Fængslet og til Galgen hvor I vil møde mange af mine bedste Kunder. Kun Synet af dem vil overbevise eder om min Sanddruhed. Tillad mig til Slutning at fortælle eder, at I ere Taaber medens jeg paastaar at være en ærlig Knejpevært."

Dette grelle Billede af Tidens Fordærvelse kan maaske ikke henregnes blandt Skønlitteratur, dog er det desværre en tro Kopi af det hærgende Samfundsonde, der i vor Tid lig en Oktopus med sine kraftige, slimede Arme omslynger det hele Samfundslegeme og kvæler al sund Vækst og Trivsel af det, der alene kan forny Jorden til en Himmel og Mennesket til at blive sin Gud og Skaber lig. Intet Under derfor, at et altomfattende Korstog er i Anmarch mod Drikkeondet, og Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har prædiket Maadehold og Afhold siden 27. Februar 1832, og enhver, som har og herefter forener sig med samme bør erindre at Afhold er et af de Løfter, de vedtage, og er der nogen i vore Rækker, der kommer til kort i Overholdelsen af samme, da lad os vækkes til fuld Bevidsthed om, at Fjenden sover ikke, men Kampen saavel som Sejren er fælles for alle Adams Sønner og Døtre paa vor hele Jord. Lad os erindre „Den ærlige Knejpeværts" Reklame.

Tankesprog. Tiden er Kapitalen, Gud giver alle sine Børn; ødsler vi den hen blive vi i Sandhed bankerot.

Frygtelige Ulykker.

Ad telegrafisk Vej kommer Efterretning fra forskellige Dele af Verden om kolossale Ulykker foraarsagede ved Stormvinde, Ild og Vand. Saaledes opstod i Byen Chelsea, nær Boston, i de Forenede Stater en Ildløs, der lagde en Fjerdedel af Byen i Aske. Foruden Ejendomstab til en Værdi af 18,000,000 Dollars, gik mange Menneskeliv tabt; det virkelige Antal vil maaske aldrig blive kendt; men mer end 50 Børnelig i Alderen fra 4 Aar ned til 4 Maaneder var trukne frem fra Ruinerne, og naar Rydningsarbejdet foretages, vil sandsynligvis findes mange flere. Flere Børn fødtes under Forstyrrelsen, og med Nød og næppe blev Moder og Barn frelste fra en frygtelig Død. Det anslaas, at mindst 10,000 Mennesker ere husvilde, og privat saavelsom offentlig Hjælp maa benyttes til at lindre Nød og Lidelser.

Fra Shanghai, Kina, kommer Efterretning om, at en uhyre Flodbølge har hærget Kysten ved Hankow, hvorved 10,000 Mennesker druknede og 800 Fartøjer ødelagdes, og Elendigheden blandt den fattige Befolkning er hjærteskærende.

Senere kommer Efterretninger fra Missisippi i de Forenede Stater, at en frygtelig Hvirvelvind har fejet over Landet og bragt Død og uberegnelig Ødelæggelse paa sin Vej. Der findes Byer, hvor hele Familier ere udryddede, og sønderlemmede Lig ligge ophobede her og der, saa at Genkendelse er umulig. Mere end 100 Byer har indsendt Bøn om Hjælp for syge, saarede, nøgne og hungrige, og Stillingen frembyder stor Vanskelighed at afhjælpe.

Paa denne Maade kan vi vedblive at opregne Ulykker og Lidelser fra Jordens fire Hjørner, og hos den tænkende Læser fremkalder det sikkerlig meget alvorlige Betragtninger, og det Spørgsmaal stiller sig selv forrest i Rækken: Er det muligt, at en kærlig Fader, der raader over alt, og for hvem intet er skjult, nej, end ikke en Spurv falder ubemærket til Jorden, uden at han ved det; er det muligt, spørge vi, at denne Gud har sin Haand i disse frygtelige Tildragelser? Jo, vi tvivle ingenlunde paa, at en retfærdig Gud bereder de ligegyldige, vantro og ulydige af sine Børn saadanne Tugtelser; dog ikke inden han har sendt dem sine Sendebud med Advarsel. Herrens bemyndigede Tjenere har de sidste 78 Aar løftet sin Røst i Skrift og Tale og fortalt enhver, med hvem de ere komne i Berøring, at Himmelens Gud har igen nedladt sig til at tale med Mænd i Kødet og vist dem Maaden, hvorpaa Vejen kan findes, der leder tilbage til Gud; men med Undtagelse af meget faa er Budskabet bleven foragtet og Sendebudene ofte jagede, nogle fængslede og andre dræbte, men husk paa, at Herren vil kræve af Verden Blodet af sine Tjenere fra den retfærdige Abels Blod indtil vore Dages Martyrer for Sandheden. Og efter at hans Indbydelser og Advarsler ere

„Efterdi jeg raabte, og I vægrede eder, jeg udstrakte min Haand og ingen gav Agt derpaa.

Og I have ladet alt mit Raad fare, og I vilde ikke lide min Straf;

Da vil jeg, jeg og le i eders Ulykke, jeg vil spotte, naar det kommer, som I frygte for;

Naar det kommer som en Ødelæggelse, det, som I frygte for, og eders Ulykke kommer som en Hvirvelvind, naar Angst og Trængsel komme over eder.

Da skulle de paakalde mig, men jeg skal ikke svare, de skal aarle søge mig, men ikke finde mig. (Se Salomons Ordspr. 1. Kap. 24—28.).

Dødsfald.

Kathrine Andreasen, født Mauritsen, døde i Ogden, Utah den 22. Marts d. A. Afdøde var født den 19. Maj 1842 i Horsens, Danmark. Annammede Evangeliet i København 10. Febr. 1867. Hun efterlader sig 5 Børn og Mand, der dybt føler Tabet af en kærlig Moder og en trofast Hustru.

— Pauline Larsen, født Nielsen, født i Skjørbak, Bloustrød, Danmark 12. Maj 1829, afgik ved Døden 6. April d. A. i Millers Corners, Ontario, Canada. Hun forenede sig med Kirken 2. November 1879 i København, og mange af Ældsterne, som virkede i samme Konference vil mindes hende med Taknemlighed for hendes Gæstfrihed.

— Maren T. Isaksen døde i Manti, Utah, 17. April d. A. efter $2^1/_2$ Aars Lidelser og Alderdomssvaghed. Hun var født i Brevig, Norge, 30. December 1815, og opnaaede saaledes den sjeldne Alder af 92 Aar. Hun med Mand var blandt de første, der annammede Tro, da de første Mormonældster kom til Brevig i 1852, og har den udslagne Dag baaret Dagens Byrde og Hede. Det kan visselig blive sagt om hende, at hun skal hvile fra sit Arbejde, men hendes Gerninger vil følge hende.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11. København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).